

Dnes máme vo svete najmenej dve skupiny ľudí, ktorí by vám radi vzali Bibliu z rúk.

Tí, čo patria k prvej skupine, sebavedome ignorujú autoritu svätého Písma, pričom popierajú jeho božské autorstvo. Inými slovami, odmietajú veriť, že ono je Božie slovo. Potom, aby dokázali svoje tvrdenie, pokúšajú sa uviesť niečo, čo slepo nazývajú „chybami“ a „protirečeniami“, a dosahujú ochotnú pozornosť tých, čo by si radi zatvrdili svedomie a zbavili sa svojej zodpovednosti ako hriešnikov.

Je tu však ešte iná skupina ľudí. Títo nepopierajú, že Písmo je Božie slovo, a musia teda pripustiť, že za ním stojí Božská autorita. Ale keďže z mnohých skúseností poznajú výsledok jeho právd, ktoré boli prijaté do srdca jednoduchou vierou v božské svedectvo, hodí sa im tvrdiť, že obyčajní ľudia Písmo sväté nemôžu pochopiť, že len duchovenstvo ho môže náležite vykladať laikom! Podobne ako zákoníci, keď bol Pán na zemi, títo ľudia používajú všetok vplyv, ktorý majú, aby „vzali kľúč poznania.“ A nielenže by chceli držať vo svojich rukách tento kľúč, ale aj svedomie ľudí, len aby mohli pohnúť svojich poslucháčov k tomu, aby im dôverovali. Ale, vďaka Bohu, navzdory každému útoku, sväté Písma sú ešte stále tu, a je tu aj ten, ktorý robí pravdu účinnou v dušiach ľudí – Svätý Duch. Ľudia sa nemôžu zbaviť ani jedného, ani druhého. Títo dvaja svedkovia Krista sú ešte stále vo svete a Božie milostivé dielo pokračuje: „Veď spytuj(e)te písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o mne“ (Ján 5:39). „Ale keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, toho Ducha pravdy, ktorý vychádza od Otca, ten bude svedčiť o mne“ (Ján 15:26).

Teraz uvediem jeden príklad, ktorý ukazuje, ako Boh dokáže uskutočniť svoje milostivé ciele a požehnať drahé duše, navzdory všetkej opozícii človeka.

Jedna naša známa ako deva opustila svoj domov v Nemecku, aby zaujala postavenie francúzskej vychovávateľky na istej škole v Anglicku. V tej dobe bola oddanou rímskou katolíčkou. Skôr ako odišla, jej spovedník, kňaz, vyjadril veľké obavy v pohľade na isté veci, ktoré by ju mohli ovplyvniť, keď sa ocitne v Anglicku, takzvanej protestantskej krajine. Naliehal na ňu, aby mu slávnostne sľúbila dve veci. Po prvé, že nikdy nebude čítať Bibliu, a po druhé, že rozhodne odmietne náboženské traktáty, ktoré sa obvykle v Anglicku ľuďom podávajú. Hoci odmietla zaviazat' sa nejakým rozhodným sľubom, uistila ho, že si bude počínať podľa jeho rady.

Teraz uvidíme, že obavy tohto nemeckého kňaza týkajúce sa účinku Biblie a traktátu neboli celkom bez opodstatnenia. Človek mieni a Boh mení, pričom vôbec nezáleží na tom, do akej miery sa Satan stavia na odpor.

Keď mladá vychovávateľka prišla do cieľa, jednou z jej prvých povinností bolo ujať sa lekcie francúzštiny mladších žiakov. Ako bežnú čítanku používali v tejto škole francúzsku Bibliu. Táto nábožná vychovávateľka nikdy predtým nemala v ruke Bibliu a keď jej oznámili, že pre čítanie na ten deň pripadá štrnásť kapitola evanjelia Jána, nevedela, v ktorej časti knihy ju treba hľadať. Jedno dievča jej pohotovo našlo túto pasáž.

Keď objavila, o akú knihu ide, rozhodla sa, že jej vôbec nebude venovať pozornosť. Lenže uskutočniť toto predsavzatie nebolo ľahké, keďže dievčatá v jej triede sa pri čítaní tejto kapitoly tak veľmi zajakávali a mýlili, že ju museli znova a znova hláskovať. Napriek svojmu pevnému rozhodnutiu bola donútená všimnúť si, čo táto kapitola obsahovala.

Jej ďalšou triedou boli staršie žiačky a teraz čítali päťdesiatu tretiu kapitolu Izaiáša. Samozrejme, dievčatá tejto triedy dokázali čítať oveľa lepšie. Ale namiesto toho, aby dokázala lepšie uskutočniť svoje predsavzatie a nevšímať si, čo sa čítalo, jej záujem intenzívne vzrastal. Táto kapitola proroka ju tak zaujala, že sa potajomky rozhodla zaobstarať si Bibliu, vziať si ju hore na poschodie a čítať si ju.

Jedného dňa, v priebehu čítania 1. kapitoly Skutkov apoštolov zistila, že v modlitebnom zhromaždení v hornej sieni v Jeruzaleme bola medzi modlitebníkmi Ježišova matka a že sa nemodlili k nej! „Títo všetci zotrvali jednomyselne na modlitbe a v pokornej prosbe spolu so ženami a s Máriou, matkou Ježišovou, i s jeho bratmi“ (verš 14).

Potom sa jej natískala veľmi vážna otázka – ale nie menej vážna pre kňaza, o ktorom sme už hovorili, a on to dobre vedel. O to tu išlo. Ak sa Mária sama potrebovala modliť v spoločnosti s inými ženami a ostatnými učeníkmi, prečo by sa mali modliť k nej?

A znova, kňazi vždy tvrdili, že Ježiš bol jediný syn Márie, a teraz zistila, že aj toto bolo falšované. „... Či sa nevolá jeho matka Mária, a jeho bratia Jakob a Jozes a Šimon a Júdas?“ (Matúš 13:55). Tieto objavy ju veľmi ohromili, lebo od kňazov často počula pravý opak. Bola donútená urobiť takýto záver: Museli mi o tom povedať lož! A keď jednu lož, prečo nie viacej lží? Jej dôvera v kňazov bola čoraz väčšmi otrasená, keď svetlo Písma s božskou autoritou vnikalo do jej mysle. Toľko, pokiaľ ide o prvú výstrahu kňaza!

Keď prišli prázdniny, zopár žiačok ostalo pod dozorom svojich učiteľov. A našu mladú priateľku, ktorá nemohla ísť sama domov, vybrali spolu s inými sprevádzať tieto dievčatá na ostrov Wight, aby mali zmenu. Jedného dňa sa vybrali na prechádzku do parku. Pri bráne do parku jedna pani dala každej malú brožúrku. Brožúrka, ktorú dostala naša priateľka, mala názov „Takmer kresťan“. Keď ju dostala, rozhodla sa príležitostne si ju prečítať. Pri jej čítaní obsah sa jej tak dotkol, že v rozčúlení brožúrku zhúžvala a odhodila do kúta!

Týmto sa však nez bavila hnutí svojej duše. Nemala pokoja, spánok odišiel od nej a tak včas ráno musela vstať z postele, zišla dolu schodmi na prízemie a pohľadala zhúžvanú brožúrku. Starostlivo ju vyrovnala a čítala ju ešte raz, lenže tento raz v celkom odlišnom stave mysle. Toľko, pokiaľ ide o druhú výstrahu kňaza!

Vďaka Bohu, teraz začala čítať svoju Bibliu usilovnejšie, a jedného dňa, keď čítala piatu kapitolu listu Rímskym, našla, po čom túžila – pokoj s Bohom.

Odvtedy uplynulo veľa rokov, ale milosť, ktorá jej raz zaistila požehnanie, ju ešte stále zachováva v zakúšaní lásky vyvýšeného Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. Spoznala, že jediná obeť Krista nielen navždy urobila zadosť za jej hriechy, ale že teraz ju Boh vidí naveky spojenú so všetkou znamenitosťou toho, ktorý priniesol túto obeť, a ktorý je teraz vzkriesený z mŕtvych. Pred svätým Božím zrakom stojí dokonalá a vie to. On jedinou obeťou navždy urobil dokonalými tých, čo bývajú posvätení. „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy...“ (Židom 10:10-17). V tomto nevidno nijakú našu zásluhu.

On zomrel za to, čím sme boli my. My sme prijatí v tom, čím je on, a všetci, aby sme boli „na chválu slávy svojej milosti, ktorou nás omilostil v tom Milovanom“ (Efezským 1:6).

Milý môj čitateľ, kiežby do tvojho srdca zažiarilo svetlo z tváre osláveného Spasiteľa, ktoré zažiarilo do srdca našej mladej priateľky. Chráň sa pred ľuďmi! Napísané Božie slovo je jedinou zárukou uprostred protirečiaceho si žargónu ľudských názorov. Pamätaj: „Len Ježiš sám môže spasíť.“

*Jeden je totiž Boh, jeden aj Prostredník medzi Bohom a ľuďmi, človek Kristus Ježiš,*

*ktorý dal seba ako výkupné za všetkých, ako svedectvo v pravom čase.*

Timotejovi 2:5-6